

**Francisci Monacelli Eugubini J. U. D. Protonotarii
Apostolici, olim Ecclesiæ Venusinæ, ac deinde Æsinatis
Vicarii Generalis, &c. Formularium Legale Practicum Fori
Ecclesiastici**

In Quo Formulæ Expeditionum usufrequentium de his, quæ pertinent ad
Officium Judicis nobile, continentur ; Opus Episcopis, Vicariis Generalibus,
Aliisque Iurisdictionem quasi Episcopalem exercentibus: necnon
Confessariis, Parochis, Cancellariis, cæterisque in dicto Foro versantibus,
apprimè utile ...

Monacellus, Franciscus

Venetiis, 1706

Gregorii XIV. Constit. VII. De Immunitate Ecclesiarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62406)

ADNOTATIONES.

ET A PAUCIS IISQUE SENIORIBUS, AC RELIGIOSIS PERSONIS, &c. Non est ab Episcopis parvipendenda Pontificis admonitio his verbis concepta, prout nonnulli faciunt, permittentem ingressum tempore Visitationis personis non senibus, neque necessariis, sed ut curiositatem, quam habent septa Monialium invisendi, adimpleant: Nam in iis non verificatur necessitas ingressus, quam requirunt Concil. Trident. & nostra Constitutio ad evadendam excommunicationem late sententiæ; & sic caveant Episcopi, ne sint in hoc indulgentes: At sequantur consilium Episcopi Recte in Director. Visit. par. 1. cap. 89. ubi de duobus Convicatoribus probatæ vitæ, Confessarii Monialium, & Cancellarii est contentus: Illud enim possumus, quod justè, vel honestè facimus, c. Facit homo, ubi glos. 22. q. 2.

2. Præter hanc Constitutionem, adest altera Alexandri Septimi, quæ incipit Felici in Bullar. 10. 6. Constit. 153. in qua præscribitur modus Superioribus Regularibus quo debent, & possint Claufuram Monialium ipsis subjectarum ingredi: Hoc est semel tantum in anno occasione Visitationis, unico socio, (nisi sit Generalis, cui duo conceduntur,) sine refectione, & cum assistentia quatuor Monialium ex senioribus: Extra verò Visitationem, si aliqua urgens causa exposcat Superiorum ingressum, non nisi cum præsentia Episcopi, vel alterius personæ Ecclesiasticæ Sæcularis probatæ vitæ ab eodem deputatæ id efficere non valeant.

3. In hac eadem Bulla præcipitur, quod Mansiones Confessariorum earundem Monialium exemptarum sint omninò, & penitus disjunctæ à Monasteriis non solum per parietes, sed etiam per tecta, distantia ab Episcopo recognoscenda, & ap-

probanda, si Monasteria Virorum, quibus Moniales subsunt, longè distent à Monasteriis Monialium: Quando enim ambo sunt in eadem Civitate, vel Oppido, Confessarii revocandi sunt ad proprium Conventum, ut in §. 6. d. Bullæ disponitur, & quatenus Regulares Constitutionem hanc non servant, poterit Episcopus, tanquam Delegatus Apostolicus, contra illos animadvertere ut ibidem statutum legitur.

Gregorii XIV. Constit. VII.

De Immunitate Ecclesiarum.

SUMMARIUM.

- 1 Qui dicantur publici Latrones.
- 2 Qui Grassatores, & n. 3.
- 4 Qui Depopulatores Agrorum.
- 5 Qui mutilantes membra in Ecclesia, vel homicidium patrantes.
- 6 Qui Proditores, & num. 7.
- 8 Qui Assassini.
- 9 Hæretici, & blasphemantes hereticiter non gaudent immunitate.
- 10 Neque rei criminis læsæ Majestatis.
- 11 Bulla Gregor. XIV. non extenditur ad casus non expressos quantumvis similes.
- 12 An Ecclesia gaudeat immunitate, si adhuc ibidem divina non fuerint celebrata, referuntur DD. sententiæ.
- 13 Sententia contumacialis non privat delinquentem immunitate.
- 14 Consuetudo extrahendi ab Ecclesiis delinquentes sine licentia Episcopi non excusat ab incurso Censurarum.
- 15 Hebræi in casibus non exceptis gaudent immunitate, sicuti etiam sclavi, seu servi infideles.
- 16 Mater suffocans filium infantem, & Uxor Maritum dormientem non gaudent immunitate.

GREGORIUS EPISCOPUS &c.

CUM aliàs nonnulli Prædecessores nostri, & præsertim fel. rec. Sixtus Papa V. necnon Pius etiam Quintus, sancto zelo ducti diversas facultates, & indulta extrahendi etiam in casibus quibusdam à jure non permixtis ex Ecclesiis criminosos, & delinquentes, compluribus Sæcularibus Principibus, eorumque

Cu-

Curis, & Magistratibus, sub variis modis, & formis concefferint, prout in illis plenius continetur.

- §. 1. Experientia postmodum docuit tum ob diversitatem, & differentiam hujusmodi indultorum, tum quia plerique eorundem Principum Ministri ex ipsa illa diversimodè, etiam latius quàm par erat, & ad suum libitum interpretandi occasionem arripuerunt, illisque abuti cœperunt, subortam esse non mediocrem in aliquibus locis libertatis, & immunitatis Ecclesiasticæ perturbationem, & confusionem; alibi verò ne ipsos quidem Laicos Indultis hujusmodi uti voluisse, aut potuisse, quod populis, inveterata erga Ecclesias reverentia, devotis, & assuetis, scandali potius quàm quietis occasionem præberent. Illud etiam absurdum sæpè numero secutum est, ut infimæ interdum conditionis Laici, non modò juris, sed etiam litterarum penitus ignari, & imperiti, dum quasi potestates, aut Ministri Curie Sæcularis in aliquo Castro, aut Oppidulo jurisdictionem exercebant, facultatum, & indultorum hujusmodi limites longè excefferint, eaque suo arbitratu in sensus minùs rectos, & ab intentione concedentis omninò alienos detorsert, & illorum prætextu quicquid sibi in mentem venit attentare præsumperint, in grave jurisdictionis, & immunitatis Ecclesiasticæ præjudicium, locorum, & personarum Divino cultui dicatarum contemptum, ipsius Divinæ Majestatis offensam, & scandalum plurimorum. Quare pro commisso Nobis à Domino Pastoralis officii munere, prædictis absurdis, & scandalis obviare, ac differentias hujusmodi ad uniformem regulam reducere, omnemque dubitandi, ac perperam interpretandi occasionem dilucida declaratione submovere, abusus tollere, & ne Ecclesiastica jura planè conculcentur, & negligantur, opportunè providere decrevimus, prout etiam dictus Sixtus Prædecessor noster iisdem de causis motus statuere decreverat, licèt morte præventus hoc adimplere nequiverit, ita tamen ut quando præsens temporum calamitas, & nimia, quæ jam invaluit, perverforum hominum malitia id exposcit, aliquid etiam ad terrorem delinquentium, & ad coercenda illorum facinora, ultra id quod prisca illa majorum nostrorum disciplina, & vetus Sacrorum Canonum norma præscriperat in quibusdam casibus, congrua moderatione adhibita, permittamus.
- §. 2. Hac itaque nostra perpetuò valitura Constitutione omnia, & quæcumque privilegia, Indulta, & gratias, tam per prædictum Sixtum, ac Pium Quintum, quàm alios quoscumque nostros Prædecessores, aut nosmetipsos, Sedemque Apostolicam, ejusve Legatos, super abducendis, vel extrahendis ab Ecclesiis, Monasteriis, Sacellis, Domibus Regularibus, & Sæcularibus, locisve sacris, aut Religiosis, aliasque in casibus à jure permissis, Hominibus certorum tunc expressorum, vel non expressorum criminum reis, aut fraudolentibus decoctoribus etiam in odium certorum delictorum, & pro bono, pace, & quiete publica, & ex causis urgentissimis, ac necessariis, & æquipollentibus casibus in jure expressis, atque ex paritate, identitate, aut majoritate rationis extensis perpetuò, vel ad certum nondum elapsum tempus, seù ad vitam alicujus Principis, vel Beneplacitum, seù aliàs quomodolibet concessa, etiam iteratis, aut multiplicatis vicibus approbata, in novata ac usu recepto, litterasque Apostolicas sub plumbo, aut in forma Brevis, seù aliàs quomodocumque desuper confectas, quarum tenores hic haberi volumus pro expressis, ac ad verbum

infertis, sublata penitus omni differentia, ita ad unam tantum formam reducimus, & moderamus.

§. 3. Ut Laicis, ad Ecclesias, locaque sacra, & Religiosa prædicta confugientibus, si fuerint publici Latrones, viarumque Grassatores, qui itinera frequentata, vel publicas stratas obsident, ac viatores ex insidiis aggrediuntur, aut depopulatores agrorum, qui vè homicidia, & mutilationes membrorum in ipsis Ecclesiis, earumvè Cæmeteriis committere non verentur, aut qui proclitorie proximum suum occiderint, aut Assassini, vel hæresis, aut læsæ Majestatis in personam ipsiusmet Principis rei, immunitas Ecclesiastica non suffragetur. Sed univèrsis, & singulis Venerab. Fratr. nostris Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, Episcopis, cæterisque Ecclesiarum, & Monasteriorum Prælati tam Sæcularibus, quàm cujusvis Ordinis Regularibus, districte præcipiendo mandamus, & præcipimus, ut Laicos in casibus prædictis delinquentes ad eorum Ecclesias, Monasteria, Domos, & alia loca supradicta sacra, seu Religiosa respectivè confugientes, & in eis se recipientes, atque morantes, qui prædicta delicta, eorumvè aliquod, iudicio suo commississe videbuntur, quando à Curia Sæculari fuerint requisiti, & quilibet eorum fuerit requisitus, Ministris, & Officialibus Curie Sæcularis absque irregularitatis nota, aut alicujus Censuræ Ecclesiasticæ incurfu tradi, & consignari curent, & faciant, & quilibet eorum curet, & faciat.

§. 4. Ne autem Curia Sæcularis prædicta Ministri facultate illos per se, & propria auctoritate extrahendi, & abducendi sibi olim, ut præfertur, attributa, & per præfentes revocata, abutantur, volumus, dictaque auctoritate decernimus, & declaramus, ut Curia Sæcularis, ejusque Judices, & Officiales, ab Ecclesiis, Monasteriis, locisque sacris prædictis, Laicum aliquem, ut præfertur, delinquentem in nullo ex casibus supradictis sine expressa licentia Episcopi, vel ejus Officialis, & cum interventu personæ Ecclesiasticæ ab eo auctoritatem habentis, ad quos solos, & non alios, Episcopis inferiores, etiam si alii Ordinarii sint, nullius Diocesis, aut Conservatores ab hac Sede specialiter, vel generaliter deputati prædictam licentiam dandi facultas pertineat. Occurrente autem casu in loco exempto, & nullius Diocesis, tunc ad Episcopum viciniorum devolvatur hæc cognitio, & non ad alios; capere, extrahere, aut incarcerare non possint, nisi eo casu, quo ipse Episcopus, & dictæ personæ Ecclesiasticæ requisiti illos in delictis superius expressis culpabiles, tradere, aut capturæ, & incarcerationi intervenire, & assistere recusaverint. Tuncque reverentiæ Ecclesiæ, & locis sacris debitæ memores, prædictos delinquentes, minori quo id fieri poterit cum scandalo, & tumultu extrahere curent.

§. 5. Quodque delinquentes Laici prædicti postquam, ut præfertur, ab Ecclesiis, locisque sacris extracti, & capti fuerint, ad carceres Curie Ecclesiasticæ reponi, & inibi sub tuto, & firmo carcere, ac opportuna custodia, data illis, si opus fuerit, per Curiam Sæcularem, detineri debeant, nec inde extrahi, Curieque Sæculari prædictæ consignari, nec tradi possint, nisi cognito prius per Episcopum, seu ab eo deputatum, an ipsi verè crimina superius expressa commiserint. Tuncque demùm de mandato Episcopi per Judicem Ecclesiasticum Curie Sæculari, quacumque appellatione postposita consignentur.

§. 6. De crimine verò hæresis cognitio ad Forum Ecclesiasticum tota pertineat, neque in ea Curia Sæculari quoquomodo se intromittat.

7. Sicuti etiam prohibemus, ne contra Ecclesiasticas personas, Sæculares, aut cujusvis Ordinis, vel Militiæ etiam Sancti Joannis Hierosolymitani Regulares, quoquomodo etiam vigore prædictorum privilegiorum, indultorum, aut concessionum, quæ omnia ad terminos juris per præsentem reducimus, procedant, aut se intromittant, illasvè ab Ecclesiis, Monasteriis, Domibus, locisque sacris, aut Religiosis, etiam in casibus in hac constitutione expressis, extrahere, abducere, capere, carcerare, aut cognoscere de criminibus ad Forum Ecclesiasticum pertinentibus, aliàs quàm de jure, & per privilegia eisdem Ordinibus, aut Militiis concessa permittitur, quomodolibet præsumant.
- §. 8. Quod si quis quacumque dignitate, & auctoritate præditus, præmissorum, aut alio quovis prætextu quicquam præter, aut contra hujus nostræ constitutionis tenorem attentare præsumperit, declaramus eum ipso facto censuras, & pœnas easdem incurrere, quæ contra libertatis, & immunitatis Ecclesiasticæ violatores per Sacros Canones, & Conciliorum generalium, nostrumque Prædecessorum constitutiones sunt promulgatæ.
- §. 9. Sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & delegatos etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, & S.R.E. Cardinales, sublata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, in quavis causa, & instantia, judicari, & diffiniri debere, necnon irritum decernimus, & inane, si secus super his per quoscumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.
- §. 10. Non obstantibus præmissis tam Sixti, & Pii V. quàm aliorum quorumcumque Prædecessorum nostrorum litteris Apostolicis, privilegiis, indultis, & facultatibus quibusvis personis etiam Imperiali, Regia, Ducali, aut alia quavis dignitate, & auctoritate fulgentibus, aut Rebuspublicis, Dominiis, Regnis, Provinciis, Civitatibus, Terris, & Locis, eorumvè Curis, Parliamentis, Senatibus, Consiliis, Communitatibus, Universitatibus, Collegiis, aut Præsidentibus, Proregibus, Gubernatoribus, Locatenentibus, Vicariis, Potestatibus, aliisque Magistratibus, Officialibus, Ministris, aut Consiliariis, ex prædictis, vel aliis etiam gravioribus, & urgentioribus causis; tam illorum intuitu, & contemplatione, sive ad eorum preces, & instantiam, quàm etiam Motu proprio, & ex certa scientia, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, ac per modum statuti, & legis perpetuæ, etiam in vim contractus, & Fratrum nostrorum consilio, sub quibuscumque tenoribus, & formis, & cum quibusvis præservativis, restrictivis, mentis attestativis, derogatoriis derogatoriis, aliisque validissimis, efficacissimis, & insolitis clausulis, necnon irritantibus, & aliis Decretis, etiam si inibi caveatur expressè, quod illis, nisi sub certis modis, & formis, & nisi de eorum expresso consensu ad quorum favorem concessæ fuerint, derogari possit, & aliter factæ derogationes nullius sint roboris, vel momenti, & aliàs quomodolibet concessis, etiam sæpius approbatis, & innovatis. Quæ omnia, & singula, ac illorum tenores pro expressis habentes, quatenus præmissis in aliquo adversentur, aut plures quàm superius expressos casus contineat, auctoritate, & tenore præmissis omninò, ac perpetuò tollimus & abrogamus, ac ad terminos præsentis constitutionis, quoad superius descripta dumtaxat reducimus: Et nolumus cuiquam de cætero suffragari, & qualibet alia dictæ Sedis indulgentia generali, vel speciali, per quæ præsentibus non

expressa, vel ad verbum non inserta, effectus earum quomodolibet valeat impediri (& sequitur publicatio.)
Datum Romæ in Monte Quirinali Anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo nonagesimo primo, nono Kal. Junii, Pontificatus nostri Anno primo. Bullar. tom. 2. pag. 694.

ADNOTATIONES.

I SI FUERINT PUBLICI LATRONES. Publici Latrones, qui vigore unius ex casibus hic exceptis immunitate non gaudent, dicuntur hi, qui ferro, vel fustibus insidiosè in viis publicis frequentatis viatores aggrediuntur, & furantur, etiam absque hominis neccatione, Ambrosin. de Immunit. Eccles. c. 2. num. 4. & 5.

2. Grassatores verò dicuntur hi, qui vias obsident, ut spolient itinerantes, & armis renitentes occidunt. Differunt à Latronibus in eo, quod hi dicuntur, qui viatores foris obsident, illi qui in Urbe, Ambrosin. ubi suprâ cap. 3. numer. 8.

3. Ut autem Grassator indignus efficiatur Ecclesiastica immunitate, opus est, quod pluries tanti sceleris fuerit reus in viis frequentatis, Guazzin. ad defensor. reor. def. 1. cap. 38. num. 36. Nicol. lucubr. Civil. lib. 1. tit. 8. de immunit. Eccles. num. 28. vers. Non possunt: Quidquid, sit, an pro unica grassatione ultimo supplicio puniri debeat, de quo articulo vident. Raynald. observat. Crimin. tom. 2. c. 14. num. 74. & 75. ubi num. 66. & 68. ex doctrina Mulcatelli tit. de furt. tenet, quod grassationis crimen de necessè requirit, quod sit admissum in strata publica cum armis.

4. Depopulatores Agrorum hi dicuntur, qui segetes in Agris deprædantur, & fructus, ac Vineas diripiunt, & vastant ex proposito, sive diurni, sive nocturni sint, Ambrosin. de immunit. Eccles. cap. 4. num. 5. Nicol. loco citato n. 9.

5. Mutilantes membra, vel homicidium patrant in Ecclesiis, dicuntur non solum hi, qui intrâ ambitum existentes ibidem delictum committunt, sed etiam alii, qui cum Archibusio, seu aliquo alio armorum genere existentes in Ec-

Monacelli Form. Pars I.

clesia; alium extrâ Ecclesiam commorantem, vel existentes extra Ecclesiam, existentem in Ecclesia occiderent, quia in utroque casu delictum in Ecclesia perpetratur, in primo ob principium delicti, in secundo ob effectum, ut probat Ambrosin. de immunit. cap. 5. n. 7. & 8. Dummodò non occidunt provocati, & in rixa, nam tunc gaudent, Sac. Cong. Immunitat. in Algaren. 24. Martii 1637. lib. 3. Decret. Pauluc. fol. 27. à tergo.

6. Proditorii species dicitur quando nullus præcedebat rancor, sed potius simulabatur amicitia, unum scilicet gerens in corde, aliud in verbis, & in actibus unum ostendit, & aliud in mente gerit: Et sic, ut quis proditor dicatur oportet, vel quod fidem datam frangat, vel simulatione insidietur, Ambrosin. ubi suprâ cap. 6. n. 4.

7. Dicitur etiam proditor, ut immunitate privetur, qui aliquem, cui se tamquam Socium, & Amicum adjunxerat in via, & nulla rixæ causa interveniente occidit, seu qui dolosè sub amicitia colore seducit aliquem, ut occidat Sac. Congreg. Immunit. in una Rbegien. 1602. quam refert Nicol. loco citat. num. 31. Et quod ad proditorii homicidii qualitatem probandam requiratur amicitia præcedens, censuit Sac. Congreg. Immunitat. in una Benevent. 18. Augusti 1637. lib. 3. Decret. Pauluc. fol. 39.

8. Assassini autem dicuntur qui pecunia accepta, vel promissa à mandante, homines Christianos incautos nil tale præcogitantes occidunt. Si enim quis occideret infidelem, non privaretur immunitate, ut dicit Ambrosin. ubi suprâ cap. 7. num. 12. & seqq. Mandantes quoque sequuto effectu, ut non gaudeant immunitate, & dicantur Assassini, tenet Nicol. ubi supra num. 32. vers. Amplia primo, ubi Decretum Sac. Congregat. Episcop. allegat.

Cc

9. Hæ-

9. Hæretici, sicuti & cæteri mox superius enumerati immunitate Ecclesiastica non gaudent, nec qui blasphemiam hæreticalem profert, ex traditis ab Ambrosin. *cap. 8. n. 8. & 10.*

10. Rei criminis læsæ Majestatis in personam ipsiusmet Principis, Superiorem in temporalibus non recognoscentis, cui delinquentes sint subjecti ratione originis, vel domicilli, ex vi nostræ Constit. immunitate non gaudent, Ambrosin. *c. 9. n. 6. Nicol. ubi supra n. 34.*

11. His breviter notatis, memineris, quod hæc Bulla non extenditur ad alios casus ultrà expressos etiam similes, quia casuum exceptorum expressio fit ibi per modum formæ, cum clausula sublata, quæ omnem extensionem, & interpretationem excludit, Ambrosin. *de Immunit. Eccles. cap. 1. num. 14.* & advertit quoque Guazzin. *d. defens. 1. n. 52.* post enumerationem casuum, qui alias juxtà juris communis, & DD. interpretationem immunitate non gaudent.

12. Secundò, quod Ecclesiæ non consecratæ, sed tantùm auctoritate Episcopi ædificatæ, & dedicatæ, in quibus Divina adhuc Ministeria non sint cœpta celebrari, vel si essent dirutæ Episcopi auctoritate sine spe reædificandi, immunitate non gaudent, Ambrosin. *ubi supra cap. 10. num. 2. & 3.* cui favet Gloss. *in cap. Ecclesiæ de Immun. Eccles.* At contrà Ambrosin. stat opinio Sylvestr. *in verb. loca Religiosa*, ubi indubitanter tenet, quod Ecclesia auctoritate Episcopi constructa, gaudeat immunitate, etiamsi nondùm ibidem fuerit celebratum, quem sequuntur Sanch. *de Matrim. lib. 9. disp. 15. n. 36.* Sperell. *decis. 62. num. 20.* & tu hos sequere si magis placet.

13. Tertiò, quod ad extrahendum delinquentem à loco immuni, & Curia seculari consignandum, non sufficit sententia contumacialis super casu excepto, sed p'erior probatio exigitur, ut declaravit *Sacr. Congregat. Episcoporum in Cremonen. 27. Julii 1618.* his verbis — *Sacra Congregatio declaravit, quod ad extrahendum delinquentem à loco immuni, & Curia seculari consignandum, non sufficit sententia contumacialis, quia non probat deli-*

ctum, sed plenior probatio requiritur.

14. Quartò, quod licet consuetudo quamvis iniqua excuset à pœna temporali, hoc tamen fallit in nostra Bulla, & in extrahentibus à locis immunibus reos absque licentia Episcoporum prætextu consuetudinis, quæ illos non excusat ab incursum pœnæ spiritualis excommunicationis: Cùm sit potiùs pravus abusus, quam consuetudo, improbatum tam de jure Civili in *l. presenti, Cod. de his, qui ad Eccles. conf.* quàm Canonico in *c. Difinit. vit. 17. q. 4. cap. inter alia de Immunit. Eccles.* cum aliis juribus allegatis ab Ambrosin. *de Immunit. Eccles. cap. 15. n. 8.*

15. Quintò, quod Hebræi gaudent privilegio immunitatis Ecclesiasticæ, quia in Bulla non fuerunt exceptuati, prout declaravit *Sacr. Congreg. Immunit. in Sarzanen. 26. Septembr. 1651. lib. 4. Decr. Paul. fol. 160. à tergo.* Et idem dicas de Servo, seu Sclavo Infideli, ut censuit eadem *Sacr. Congreg. in Catacen. 18. Februar. 1631. lib. 2. Decr. Pauluc. fol. 95. à tergo, & in Licien. 13. Julii 1649. lib. 4. Decret. Pauluc. fol. 83.*

16. Sextò, quod Mater suffocans, sive occidens filium infantem non gaudet Ecclesiæ immunitate, *Sacr. Congreg. Concil. 3. Decembris 1632.* quam sententiam approbavit *Sacr. Congregat. Immunitatis in una Pisawren. 19. Novembris 1647. lib. 4. Decret. Pauluc. fol. 33. à tergo*, quia est species homicidii proditorii: Quod procedere declaravit etiam in Uxore, quæ Maritum dormientem occidit, *in Cremonen. 29. Decembr. 1625. in Registr. Script. veter. fol. 77. à tergo.*

17. Septimò, quod ad acquirenda indicia contra reos, permitti non debet, quod Judex Laicus recognoscat libros Parochi, à quibus fuerunt extractæ fides mortis, aliæque similes coram ipso fortè productæ, ut respondit *Sacr. Congregat. Immunit. in una Mediolanen. 15. Januen. 1658. lib. Decr. Rocci fol. 56. à tergo.*